

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετάφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεῖλᾶ-Χανούμ (Συν.). — Χωρὶς ποτὲ νὰ ἴδωσιν ἄλλλους, διήγημα. — Ὁ ἥλιος, εἰκὼν.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: δρ. θ. ταῖς ἑξαμηνίαις 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΡΑΝΚΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμευ καὶ χαρτονομισμάτων

— Καὶ τί, βρέχει ἔδῳ; — Ναί, βασιλεῦ! ἀλλὰ αἶμα. (Σελ. 259).

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετάφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια: ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Ὁ Ῥενέ ἠνέφξε διὰ τῆς σμύλης τὸ στήθος τοῦ ζώου καὶ διέσπασεν αὐτὸ διὰ τῶν χειρῶν, ἐνῶ ὁ Κάρολος τὸ ἐν τῶν γονάτων στηρίζων ἐπὶ τοῦ δαπέδου ἐφώτιζε διὰ συνεσπασμένης καὶ τρεμούσης χειρός.

— Ἰδοῦ, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ῥενέ. Ἰδοῦ προφανῆ ἔχνη. Αἱ ἐρυθρότητες αὐταὶ εἶναι ἐκεῖναι τὰς ὁποίας σὰς προεῖπον. Αὐταὶ δὲ αἱ αἰμάσσουσιν φλέβες, αἱ ὁποῖαι φαίνονται ὡς ῥίζαι φυτοῦ, εἶναι ἐκεῖναι τὰς

ὁποίας ἐνόουν διὰ τοῦ ὀνόματος φυτοβολία. Εὐρίσκω ὅσα ἐζήτουν.

— Ὡστε ὁ κύων ἐδηλητηριάσθη;

— Ναί, βασιλεῦ.

— Δι' ὀρυκτοῦ δηλητηρίου;

— Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα.

— Καὶ τί θὰ ἠσθάνετο ὁ ἄνθρωπος, ὅστις ἐξ ἀπροσεξίας ἤθελε φάγει ἐκ τοῦ δηλητηρίου τούτου;

— Μεγάλην κεφαλαλίαν, ἐσωτερικὴν φλόγα, ὥσαντι εἶχε καταφάγει ἀνημμένους ἀνθρακας, ἀλγηδόνας εἰς τὰ ἐντόσθια, ἐμέτους...

— Καὶ δίψαν; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Ἀσβεστον.

— Αὐτὸ εἶναι, αὐτὸ εἶναι ἐπιθύρσειν ὁ βασιλεῦς.

— Βασιλεῦ, ζητῶ ματαίως τὸν σκοπὸν τῶν ἐρωτήσεων τούτων.

— Καὶ διατί νὰ τὸν ζητῇτε; Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν μάθετε. Ἀπαντᾷτε μόνον εἰς τὰς ἐρωτήσεις μου. Ἰδοῦ τὸ πᾶν.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἄς μὲ ἐρωτᾷ.

— Ποῖον ἀντιφάρμακον δίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἤθελε φάγει ἐκ τοῦ δηλητηρίου;

— Ὁ Ῥενέ ἐσκέφθη μικρόν.

— Ὑπάρχουν πολλὰ ὀρυκτὰ δηλητηρία, εἶπεν. Πρὶν ἢ ἀπαντήσω πρέπει νὰ

μάθω περί τίνος πρόκειται. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει ιδέαν τινὰ περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐδηλητηριάσθη ὁ κύων της;

— Ναί, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἐφαγεν ἐν φύλλον βιβλίου;

— Ἐν φύλλον βιβλίου;

— Ναί.

— Καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἔχει τὸ βιβλίον αὐτό;

— Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ Κάρολος, δείξας εἰς τὸν Ῥενὲ τὸ περὶ θήρας βιβλίον.

— Ὁ Ῥενὲ ἐποίησε κίνημά τι ἐκπλήξως, ὅπερ δὲν διέφυγε τὸν Κάρολον.

— Καὶ ἔφαγεν ἐν φύλλον τοῦ βιβλίου τούτου; ἐψέλλισε.

— Τοῦτο.

Καὶ ὁ Κάρολος ἔδειξε τὸ σχισθὲν φύλλον.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σχίσω καὶ ἐγὼ ἐν ἄλλο, βασιλεῦ;

— Σχίσατε.

— Ὁ Ῥενὲ ἔσχισεν ἐν φύλλον καὶ ἔφερεν αὐτὸ εἰς τὴν φλόγα τοῦ κηρίου. Ὁ χάριτης ἤναψε καὶ ὀξεία ὁσμή σκοροῦ ἐπλήρωσε τὴν αἴθουσαν.

— Ἐδηλητηριάσθη, εἶπε, διὰ μίγματος ἀρσενικοῦ.

— Εἰσθε βέβαιος;

— Ὡσανεὶ ἤθελε παρασκευάσω αὐτὸ ἐγὼ ὁ ἴδιος.

— Καὶ τὸ ἀντιφάρμακον;

— Ὁ Ῥενὲ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Πῶς! εἶπεν ὁ Κάρολος διὰ φωνῆς βραχνῆς. Δὲν γνωρίζετε ἀντιφάρμακον;

— Τὸ καλλίτερον καὶ ἀποτελεσματικώτερον εἶναι λεύκωμα αὐγῶν κτυπημένων ἐν γάλακτι. Ἀλλά...

— Ἀλλά... τί;

— Πρέπει νὰ δοθῇ ἀμέσως. Ἄλλως...

— Ἄλλως;

— Εἶναι φοβερόν αὐτὸ τὸ δηλητήριο, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ῥενὲ.

— Καὶ ὅμως δὲν φονεῦει ἀμέσως.

— Ὅχι· ἀλλὰ φονεῦει ἀσφαλῶς, ἀδιάφορον ἂν βραδύνη, τὸ ὅποιον ἐνίοτε δύναται νὰ ἦναι καὶ ὑπολογισμός.

— Ὁ Κάρολος ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ μαρμαρίου τῆς τραπέζης.

— Τώρα, εἶπε, θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ῥενὲ, γνωρίζετε τὸ βιβλίον αὐτό;

— Ἐγὼ, βασιλεῦ. Εἶπεν ὁ Ῥενὲ ὡχρίσας.

— Ναί, σεις. Ἐπροδόθητε μόνος, ὅταν τὸ εἶδετε.

— Βασιλεῦ, σὰς ὁμνῶ...

— Ῥενὲ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Ἀκούσατε καλῶς. Ἐδηλητηριάσετε τὴν βασιλίσσαν τῆς Ναβάρρας διὰ χειροκτίων, ἐδηλητηριάσετε τὸν Πρίγκηπα τοῦ Πορκιάνου διὰ τοῦ καπνοῦ τῆς λυχνίας, ἀπεπειράθητε νὰ δηλητηριάσητε τὸν κύριον Κονδὲ δι' εὐώδους μύλου. Ῥενὲ, θὰ διατάξω νὰ σὰς ἀποσπάσωσι τὸ δέρμα κατὰ λωρίδας διὰ πεφυρακτωμένου σιδήρου, ἂν δὲν μοὶ εἰπῆτε εἰς ποῖον ἀνήκει τὸ βιβλίον αὐτό.

— Ὁ Φλωρεντινὸς εἶδεν ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ παίξῃ μετὰ τῆς ὀργῆς τοῦ Καρόλου, ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ κατὰφυγῇ εἰς τὴν θρασύτητα.

— Καὶ ἂν εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, βασιλεῦ, ποῖος μοὶ ἐγγυᾶται ὅτι δὲν θὰ τιμωρηθῶ σκληρότερον ἔτι ἢ ἂν σιγήσω.

— Ἐγώ.

— Μοὶ δίδετε τὸν βασιλικόν σας λόγον;

— Σοὶ ὑπόσχομαι ὡς εὐπατρίδης, ὅτι ἡ ζωὴ σου δὲν θὰ πάθῃ.

— Τότε, τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι ἰδικόν μου.

— Ἰδικόν σας! εἶπεν ὁ Κάρολος, ὀπισθοχωρήσας καὶ παρατηρῶν τὸν δηλητηριαστὴν ἔντρομος.

— Ναί, ἰδικόν μου.

— Καὶ πῶς ἐξῆλθε τῶν χειρῶν σας;

— Τὸ ἔλαβε παρ' ἐμοῦ ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης, ἡ βασιλομήτωρ.

— Ἡ βασιλομήτωρ! Ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος.

— Ναί.

— Καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν;

— Διὰ νὰ τὸ δώσῃ νὰ τὸ φέρωσιν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ναβάρρας, ὁ ὁποῖος εἶχε ζητήσει παρὰ τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀλανσῶν ἐν τοιοῦτο βιβλίον, ὅπως σπουδάσῃ ἐν αὐτῷ τὸ διὰ τῶν ἱερῶν κυνήγιον.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Αὐτὸ εἶναι. Τώρα ἐννοῶ. Αὐτὸ τὸ βιβλίον πράγματι ἦτο εἰς τὰ δώματα τοῦ Ἑρρίκου. Ὑπάρχει ἀπόφασις τῆς Εἰμακρμένης, τὴν ὁποίαν ὑφίσταται.

Καὶ ὁ Κάρολος κατελήθη ὑπὸ ξηρᾶς καὶ βιαίας βηχός, ἣν διεδέχθησαν νέαι τῶν ἐντοσθίων ἀλγηδόνες. Ἐρρηξε δύο ἢ τρεῖς πεπνυγμένας κραυγὰς καὶ ἔπεσεν ὕπτιος ἐπὶ τινος σκίμπος.

— Τί ἔχετε, βασιλεῦ, ἠρώτησεν ὁ Ῥενὲ ἔντρομος.

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Κάρολος. Διψῶ μόνον, δότε μοὶ νὰ πῶ.

— Ὁ Ῥενὲ ἐπλήρωσε ποτήριον ὕδατος καὶ παρουσίασεν αὐτὸ διὰ χειρὸς τρεμούσης εἰς τὸν Κάρολον, ὅστις ἔπιεν αὐτὸ ἀπνευστί.

— Ἦδη, εἶπεν ὁ Κάρολος, λαβὼν γραφίδα καὶ βυθίσας αὐτὴν εἰς τὸ μελανοδοχεῖον, γράψατε ἐδῶ.

— Τί νὰ γράψω;

— Ὅ,τι θὰ σὰς ὑπαγορεύσω.

«Τὸ περὶ θήρας τοῦτο ἐγχειρίδιον ἐδόθη ὑπ' ἐμοῦ εἰς τὴν βασιλομήτορα, Αἰκατερίναν τῶν Μεδίκων».

— Ὁ Ῥενὲ λαβὼν τὴν γραφίδα ἔγραψεν.

— Καὶ τώρα, ὑπογράψατε.

— Ὁ Φλωρεντινὸς ὑπέγραψε.

— Μοὶ ὑποσχέθητε τὴν ζωὴν, εἶπεν ὁ κυρεψός.

— Καὶ τὸ κατ' ἐμέ, θὰ κρατήσω τὸν λόγον μου.

— Ἀλλ' ἡ βασιλομήτωρ;

— Ὡ! εἶπεν ὁ Κάρολος, τοῦτο δὲν με ἀποβλέπει. Ἄν σὰς προσβάλωσιν, ὑπερασπίσθητε.

— Βασιλεῦ, δύναμαι νὰ ἐγκαταλείψω τὴν Γαλλίαν ὅταν ἰδῶ ὅτι ἡ ζωὴ μου ἀπειλεῖται;

— Ὅ, σὰς ἀπαντήσω μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας.

— Ἐν τούτοις...

— Ὁ Κάρολος συνωφρυνθεὶς ἔθετο τὸν

δάκτυλον ἐπὶ τὰ πελιδνὰ χεῖλη του.

— Ἐστὲ ἡσυχος, βασιλεῦ.

Καὶ εὐτυχῆς, διότι τόσῳ ἐφθηνὰ ἀπηλλαγῇ ὁ Φλωρεντινὸς ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

— Ὅπισθεν αὐτοῦ, ἐφάνη ἡ τροφὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνός της.

— Τί τρέχει, Καρλόττο μου; εἶπεν.

— Τροφὲ, ἐπεριπάτησα εἰς τὴν δρόσον.

— Πράγματι, εἶσαι πολὺ ὡχρός, Καρλόττο μου.

— Διότι εἶμαι πολὺ ἀδύνατος. Δὸς μοὶ τὸν βραχίονά σου, τροφέ, διὰ νὰ μεταβῶ εἰς τὴν κλίνην.

— Ἡ τροφὸς ἔδραμε πλησίον του. Ὁ δὲ Κάρολος στηριχθεὶς ἐπ' αὐτῆς μετέβη εἰς τὸν κοιτῶνά του.

— Τώρα, εἶπε, κατακλίνομαι μόνος.

— Καὶ ἂν ἔλθῃ ὁ Παρέ;

— Εἰπέ αὐτῷ ὅτι εἶμαι καλλίτερος καὶ δὲν τὸν ἔχω πλέον ἀνάγκην.

— Ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν θὰ πάρῃς τίποτε;

— Ναί, ἐν ἱατρικὸν ἀπλούστατον. εἶπεν ὁ Κάρολος. Λεύκωμα αὐγῶν κτυπημένων εἰς τὸ γάλα. Ἀλλά, τροφέ, ὁ πτωχὸς Ἀκταίων ἀπέθανε. Αὐριοῦν τὸ πρῶτον πρέπει νὰ τὸν θάψωμεν εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου τοῦ Λούδρου. Ἦτο εἰς τῶν καλλιτέρων φίλων μου... Ὅ, τοῦ ἀνεγείρω μνημεῖον... ἂν προφθάσω.

ΝΔ'

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΩΝ ΒΙΓΚΕΝΝΩΝ

— Ὁ Ἑρρίκος, κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως μεταφέρθη κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς τὸ δάσος τῶν Βιγκεννῶν. Οὕτως ἐκάλουν τότε τὸ διάσημον Φρούριον, οὗτινος μόνον ἐρείπιχα ἀπομένουσι, δεικνύοντα ὅμως τὸ παρελθὸν αὐτοῦ μεγαλεῖον.

Μεταφέρθη ἐπὶ φορείου. Τέσσαρες δὲ φρουροὶ ἐβάδιζον ἐκπτέρωθεν αὐτοῦ. Καὶ πρῶτος ὁ Νανσύ κομίζων τὴν διαταγὴν τῆς καθειρόσεως.

Εἰς τὴν θύραν τῆς εἰρκτῆς ἐστάθησαν. Ὁ Νανσύ ἀφιππεύσας ἠνέφξε τὴν θυρίδα τοῦ φορείου καὶ προσεκάλεσεν εὐσεβάστως τὸν βασιλέα νὰ κατέλθῃ. Ὁ Ἑρρίκος ὑπήκουσεν ἄνευ ἀντιρρήσεως.

— Ὁ βασιλικὸς δεσμώτης, προπορευομένου τοῦ Νανσύ, ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον τῆς εἰρκτῆς πάτωμα. Ἐκεῖ εἶπεν αὐτῷ ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν.

— Δέσποτα, σταθῆτε.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, φαίνεται ὅτι με τιμῶσιν ὑποδεχόμενοί με εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

— Δέσποτα, εἶπεν ὁ Νανσύ, σὰς μεταχειρίζονται ὡς βασιλέα.

— Διάβολε! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος δύο ἢ τρεῖς πατώματα ἀκόμη δὲν θὰ με ἐταπείνουν. Εἶμαι ὅμως πολὺ καλὰ ἐδῶ...

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης εὐαρεστεῖτε νὰ με ἀκολουθήσῃ;

— Σατανά! Εἰξυρετε καλὰ, κύριε, ὅτι δὲν πρόκειται περὶ τοῦ τί εὐαρεστοῦμαι ἢ περὶ τοῦ τί δὲν εὐαρεστοῦμαι, ἀλλὰ περὶ ἐκείνου, τὸ ὅποιον διατάττει ὁ ἀδελφός μου Κάρολος. Διατάττει νὰ σὰς ἀκολουθήσω;

— Ναί, βασιλεῦ.

— Τότε σὺς ἀκολουθῶ, κύριε.

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τινὰ διάδρομον, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὁποίου ἦτο αἰθουσα ἀρκούντως εὐρεῖα, πένθιμον ὅμως ἔχουσα τὴν ὄψιν.

Ὁ Ἑρρίκος ἐκύτταξε περὶ αὐτὸν μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— Ποῦ εἴμεθα;

— Διερχόμεθα τὴν αἰθουσαν τῶν βασιάνων.

— Ἄ! εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ παρετήρησε προσεκτικώτερον.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκεῖνῃ ἦσαν παντοδαπὰ ἐργαλεῖα, χρησιμεύοντα εἰς τὰς βασιάνους, εἰς ἃς ὑπέβαλον τοὺς δυστυχεῖς ἀνκχινομένους.

Ὁ Ἑρρίκος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, παρκτηρῶν ὅμως καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερεῖας τῶν εἰδεχθῶν ἐκείνων συσκευῶν, δι' ὧν ἐνεγράφετο οὕτως εἰπεῖν εἰς τοὺς τοίχους ἡ ἱστορία τῆς ὁδύνης.

Ὁ Ἑρρίκος παρατηρῶν οὕτως περὶ αὐτὸν δὲν ἔβλεπεν ἐνώπιόν του καὶ προσέκοψε.

— Ἐ! εἶπε, τί εἶναι πάλιν αὐτό;

Καὶ ἐδείκνυνεν εἰδὸς τι αὐλακος ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— Εἶναι ὀχετός.

— Καὶ τί! βρέχει ἐδῶ;

— Ναί, βασιλεῦ, ἀλλὰ αἷμα.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Καὶ θὰ βράδυνωμεν νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν κοιτῶνα;

— Ἐφθάσατε, δέσποτα, εἶπε σκιά τις ἥτις μόλις διεκρίνετο ἐν τῷ σκότει, ἀλλ' ἥτις καθίστατο μάλλον ὁρατὴ καθ' ὅσον ἐπλησιάζον εἰς αὐτήν.

Ὁ Ἑρρίκος ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν ἐποίησε βήματά τινα, ἄχρις οὗ ἀνεγνώρισε καὶ τὴν μορφήν.

— Ἄ! εἰσθε σεῖς, Βελιώ; Καὶ τί διὰ βολον κάμνετε ἐδῶ;

— Βασιλεῦ, διωρίσθην διοικητὴς τοῦ Φρουρίου τῶν Βιγκενῶν.

— Καλλίστα, ἀγαπητέ μου φίλε. Ἡ ἀρχὴ αὕτη σὺς περιποιεῖ τιμὴν. Ἐχετε δεσμῶτην ἕνα βασιλέα· τοῦτο δὲν εἶναι κακόν.

— Συγγνώμην, βασιλεῦ· ἀλλὰ πρὸ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος ἔλαβον δύο εὐπατρίδας.

— Ποίους; ἂ! συγγνώμην. Ἴσως εἶναι ἀδιακρισία. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὑποθέσατε ὅτι δὲν εἶπον τίποτε.

— Δέσποτα, δὲν μᾶς ἐσύστησαν ἔχε μυθίαν, ὡς ἐκ τούτου δύναμαι νὰ ὁμιλήσω. Εἶναι οἱ κύριοι Δελαμόλ καὶ Κοκονάς.

— Ἄ! εἶναι ἀληθές. Εἶδον συλλυμνομένους τοὺς πτωχοὺς αὐτοὺς εὐπατρίδας. Καὶ πῶς ὑπομένουσι τὴν δυστυχίαν των;

— Διὰ τρόπον ὅλως ἀντιθέτου. Ὁ εἰς αὐτῶν εἶναι φαιδρός, καὶ ὁ ἄλλος μελαγχολικός. Ὁ εἰς τραγωδεῖ καὶ ὁ ἄλλος στενάζει.

— Καὶ ποῖος αὐτῶν στενάζει;

— Ὁ Δελαμόλ, βασιλεῦ.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Ἑρρί-

κος, ἐννοῶ καλλίτερον τὸν στενάζοντα ἢ τὸν τραγωδούντα. Ἀφ' ὅ,τι εἶδον, ἡ φυλακὴ δὲν εἶναι τι φαιδρὸν. Καὶ εἰς ποῖον πάτωμα εἶναι φυλακισμένοι.

— Ἐπᾶνω εἰς τὸ τέταρτον.

Ὁ Ἑρρίκος ἐστέναξεν. Ἐκεῖ ἤθελε νὰ ἦναι καὶ αὐτός.

— Ἐμπρός, κύριε Βελιώ, εἶπεν ἐπὶ τέλους, λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μοὶ δείξετε τὸν κοιτῶνά μου. Βιάζομαι νὰ ἐγκατασταθῶ ἐν αὐτῷ, διότι εἶμαι λίαν κοπιασμένος.

— Ἰδοῦ, δέσποτα, εἶπεν ὁ Βελιώ, δείξας αὐτῷ ἀνοιχτὴν τινὰ θύραν.

— Ἀριθμὸς δύο, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος. Καὶ διατί ὄχι ἀριθμὸς ἕνα;

— Διότι εἶναι κατελημμένος, δέσποτα.

— Καθ' ὃ φαίνεται, περιμένετε δεσμῶτην εὐγενέστερον ἐμοῦ.

— Δὲν εἶπον, δέσποτα, ὅτι κατέχετε ὑπὸ δεσμῶτον.

— Ἀλλά;

— Παρακλῶ νὰ μὴ ἐπιμένετε ἐρωτῶν με, διότι θὰ ἀναγκασθῶ, τηρῶν σιγὴν, νὰ παραβῶ τὴν ὑπακοήν, τὴν ὁποίαν σὺς ὀφείλω.

— Ἄ! τότε διαφέρει, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος.

Καὶ ἐγένετο σκεπτικώτερος ἔτι. Ἐκεῖνος ὁ ἀριθμὸς 1 τὸν ἀνησύχει μεγάλως.

Ὁ διοικητὴς ἐφέρθη πρὸς τὸν Ἑρρίκον κατὰ τὰ λοιπὰ περιποιητικώτατος. Ἀφού δι' εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν προωρισμένην δι' αὐτὸν εἰρκτὴν, ἐτοποθέτησε δύο στρατιώτας εἰς τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθε, λέγων εἰς τὸν δεσμοφύλακα·

— Τώρα μεταβαίνομεν εἰς τοὺς ἄλλους.

Τότε, προπορευομένου τοῦ δεσμοφύλακος, ὁ κ. Βελιώ ἀνῆλθε τρία πατώματα. Φθάσας ὁ δεσμοφύλαξ εἰς τὴν τρίτην θύραν, ἤκουσε φαιδρὰν φωνὴν λέγουσαν.

— Διάβου! ἀνοιξατε, διὰ νὰ πάρωμεν ὀλίγον ἀέρα τοῦλάχιστον. Ἡ θερμάστρα σας κάμνει πολλὴν ζέστην καὶ κοντεύομεν νὰ σκᾶσωμεν.

Καὶ ὁ Κοκονάς, διότι αὐτὸς ἦτο ὁ λαλῶν δι' ἐνὸς ἄλματος εὐρέθη παρὰ τὴν θύραν.

— Μίαν στιγμὴν, εὐπατρίδα μου, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, δὲν ἔρχομαι διὰ νὰ σὺς ἐχθάλω. Ἐρχομαι διὰ νὰ ἔμβω καὶ ὁ διοικητὴς μὲ ἀκολουθεῖ.

— Ὁ διοικητὴς! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Καὶ τί ἔρχεται νὰ κάμ;

— Νὰ σὺς ἐπισκεφθῇ.

— Μεγάλῃ ἡ τιμὴ δι' ἐμέ. Ὁ κύριος διοικητὴς καλῶς νὰ ὀρίσῃ.

Καὶ ὁ κύριος Βελιώ εἰσῆλθε πράγματι καὶ κατέστειλεν ἀμέσως τὸ ἐγκάρδιον μειδίωμα τοῦ Κοκονά δι' ἐνὸς τῶν παγερῶν ἐκείνων φιλοφρονημάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι ἴδια εἰς τοὺς διοικητὰς τῶν φρουρίων, εἰς τοὺς δεσμοφύλακας καὶ εἰς τοὺς δημίους.

— Ἐχετε χρήματα, κύριε; ἡρώτησε τὸν δεσμῶτην.

— Ἐγώ, εἶπεν ὁ Κοκονάς, οὔτε σκουδὸν!

— Κοσμήματα;

— Ἐν δακτυλίδιον.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὺς ψάξω;

— Διάβου! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς, κα-

ταπόφυρος ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἐχετε τύχην ὅπου εἴμεθα εἰς τὴν φυλακὴν.

— Πρέπει νὰ ὑποφέρῃ τις ὅλα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος, οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ληστεύουν τὸν κόσμον ἐπὶ τῆς Νέας Γεφύρας, εἶναι ἐπίσης εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ βασιλέως; Διάβου! εἶχον ἄδικον, κύριε, διότι ἄχρι τοῦδε τοὺς ἐξελάμβανα διὰ ληστας.

— Κύριε, χαίρετε, εἶπεν ὁ Βελιώ. Δεσμοφύλαξ, κλείσε τὸν κύριον.

Καὶ ὁ διοικητὴς ἀπῆλθε φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸ δακτυλίδιον τοῦ Κοκονά, ὠραῖον σμάραγδον, ὃν εἶχε δωρήσει αὐτῷ ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ, ὅπως τῷ ἀνεθυμίζῃ τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Εἰς τὸν ἄλλον τώρα, εἶπεν ἐξερχόμενος.

Καὶ μετέβη εἰς τὴν εἰρκτὴν τοῦ Δελαμόλ. Οὗτος ἐκάθητο εἰς τινὰ γωνίαν καὶ δὲν ἐκινήθη, ὥσει οὐδὲν ἤκουσε.

Ὁ διοικητὴς, ἀφού παρετήρησεν αὐτὸν ἐπὶ μικρόν, εἶπε!

— Καλὴ ἐσπέρα, κύριε Δελαμόλ!

Ὁ νέος ἤγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν καί:

— Καλὴ ἐσπέρα, κύριε, ἀπήντησε.

— Κύριε, εἶπεν ὁ διοικητὴς, ἦλθον νὰ σὺς ψάξω.

— Εἶναι ἀνωφελές, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Τώρα σὺς παραδίδω πᾶν ὅ,τι ἔχω.

— Καὶ τί ἔχετε;

— Τριακόσια σκουδα περίπου, αὐτὰ τὰ κοσμήματα καὶ αὐτὰ τὰ δακτυλίδια.

— Δότε μοι αὐτά.

— Ἰδοῦ.

Καὶ ὁ Δελαμόλ παρέδωκεν αὐτῷ τὰ χρήματα, τὰ δακτυλίδιά του καὶ τὴν πόρπην τοῦ πύλου του.

— Οὐδὲν ἄλλο ἔχετε;

— Δὲν εἰζεύρω νὰ ἔχω ἄλλο τι.

— Καὶ αὐτὸ τὸ μεταξίνον σειρήτιον, τὸ ὁποῖον ἔχετε εἰς τὸν λαιμόν, τί βαστάζει;

— Κύριε, αὐτὸ δὲν εἶναι κόσμημα. Εἶναι φυλακτὸν.

— Δότε μοι αὐτό.

— Πῶς! ἀπαιτεῖτε;

— Ἐχω διαταγὴν νὰ μὴ σὺς ἀφίσω ἢ μόνον τὰ φορέματά σας. Τὸ φυλακτὸν δὲν εἶναι φόρεμα.

Ὁ Δελαμόλ ἐποίησε κίνημά τι ὀργῆς. Ἀλλ' εὐθὺς σχεδὸν συνῆλθε.

— Ἐχει καλῶς, κύριε, εἶπεν. Τώρα θὰ ἰδῇτε τί ἀπαιτεῖτε.

Καὶ στραφεὶς, ὅπως πλησιάσῃ δῆθεν εἰς τὸ φῶς, ἀπέσπασε τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του κρεμάμενον μεταλλίδιον, ἐξήγαγεν ἀπ' αὐτοῦ μικρὰν τινὰ εἰκόνα καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του. Ἀφού δὲ ἐπανειλημμένως τὴν κατησπάσθη, προσεποιήθη ὅτι διέφυγεν ἀπὸ τῶν χειρῶν του, καὶ στηρίζας ἐπ' αὐτῆς ἰσχυρῶς τὴν πτέρναν τοῦ ὑποδήματός του, τὴν συνέτριψε εἰς τεμάχια.

— Κύριε!... εἶπεν ὁ διοικητὴς.

Καὶ ἔκυψε πειρώμενος νὰ σώσῃ ἐκ τῆς καταστροφῆς τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο ἀντικείμενον. Ἀλλ' ἡ εἰκὼν εἶχε γίνει θρύμμα.

— Ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ λάβῃ τὸ κόσμημα τοῦτο, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἀλλ' οὐδὲν εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιεχομένης εἰκόνης. Τώρα, ἰδοὺ τὸ μεταλλίδιον, λάβετε αὐτό.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Βελιώ, θὰ παραπονεθῶ εἰς τὸν βασιλέα.

Καὶ ἀπεσύρθη δυσηρεστημένος, ἀφίσας τὸν δεσμοφύλακα ὅπως κλείσῃ τὰς θύρας.

Οὗτος ἐποίησε βήματά τινα, ὅπως ἐξέλθῃ, ἰδὼν ὅμως ὅτι ὁ διοικητὴς κατήρχετο τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, στραφεὶς εἶπεν εἰς τὸν Δελαμόλ.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, κύριε, καλὰ ἔκαμα ζητήσας νὰ μοὶ δώσητε ἀμέσως τὰ ἑκατὸν σκουδά, ἀντὶ τῶν ὁποίων σὰς ἀφίνω νὰ συνομιλήτε μετὰ τοῦ φίλου σας. Ἀλλως, θὰ σὰς ἔπερνε καὶ αὐτὰ ὁ διοικητὴς, καὶ τότε ἡ συνειδήσίς μου δὲν θὰ μὲ ἄφινε νὰ κάμω τίποτε δι' ὑμᾶς. Ἀλλά, ἐπληρώθην ἐμπρός. Σὰς ὑπεσχέθην ὅτι θὰ ἰδῇτε τὸν φίλον σας, καὶ ὁ τίμιος ἄνθρωπος πρέπει νὰ κρατῇ τὸν λόγον του. Ἐλθετε, κύριε... Μόνον, ἂν ἦναι δυνατόν, μὴ ὁμιλῇτε πολιτικά.

Ὁ Δελαμόλ ἐξῆλθε τῆς εἰρκτῆς του καὶ εὐρέθη ἀπέναντι τοῦ Κοκονάς. Οἱ δύο φίλοι ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους, ἐνῶ ὁ δεσμοφύλαξ ἐξῆλθεν ὅπως φυλάττῃ μὴ τις ἤθελε καταλάβῃ αὐτούς.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Σὲ βλέπω τέλος πάντων. Ὁ φρικώδης ἐκεῖνος διοικητὴς σὲ ἐπεσκέφθη;

— Καθὼς καὶ σέ, ὑποθέτω.

— Καὶ σοὺ τὰ ἐπῆρε ὅλα;

— Καθὼς καὶ σοὺ.

— ὦ! ἐγὼ δὲν εἶχα μεγάλα πράγματα. Ἐν δακτυλίδιον τῆς Ἑρρικέττας. Αὐτὸ μόνον.

— Καὶ χρήματα;

— Εἶχον δώσει ὅσα εἶχον εἰς τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, τὸν δεσμοφύλακα, διὰ νὰ μὲ ἀφίσῃ νὰ σὲ ἰδῶ.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Φαίνεται ὅτι ὁ φίλος λαμβάνει καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας.

— Τί! τὸν ἐπλήρωσες καὶ σύ;

— Τῷ ἔδωκα ἑκατὸν σκουδά.

— Ἀφοῦ ὁ δεσμοφύλαξ μας εἶναι ἄθλιος, τόσῳ τὸ καλλίτερον!

— Ἀναμφιβόλως, διότι μὲ αὐτὸν θὰ ἐπιτύχωμεν ὅ,τι θέλομεν. Χρήματα δὲν θὰ μᾶς λείψουν.

— Τώρα, ἔννοεῖς τί μᾶς συνέβη;

— Ἐντελῶς... ἐπροδόθημεν.

— Ἐκεῖνος ὁ κατηραμένος δοῦξ τοῦ Ἀλανσὼν μᾶς ἐπρόδωκε. Καλὰ ἤθελα ἐγὼ νὰ τὸν πνίξω.

— Πιστεύεις ὅτι ἡ ὑπόθεσίς μας εἶναι σπουδαία;

— Φοβοῦμαι.

— Ὅθεν πρέπει νὰ φοβῇται κανεὶς... τὴν βᾶσανον.

— Δὲν σοὶ ἀποκρύπτω ὅτι τὸ ἐσκέφθην.

— Τί θὰ εἰπῇς, ἂν καταφύγωσιν εἰς αὐτό;

— Καὶ σύ;

— Ἐγὼ θὰ σιωπήσω, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, μετὰ πυρετώδους ἐρυθρήματος.

— Θὰ σιωπήσῃς; ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς.

— Ναί! ἂν δυνηθῶ.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Κοκονάς, ἂν θελήσουν νὰ μὲ ἀτιμάσουν μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, σοὶ ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ εἰπῶ πολλά.

— Τί; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Δελαμόλ.

— ὦ! ἔσο ἡσυχος. Θὰ εἰπῶ πράγματα, τὰ ὁποῖα θὰ κάμουν τὸν Ἀλανσὼν νὰ μὴ κοιμηθῇ πολλὰς νύκτας.

Ὁ Δελαμόλ ἤθελε νὰ ἐπιφέρῃ παρατηρήσεις τινάς, ἀλλ' ὁ δεσμοφύλαξ, ἀκούσας ἀναμφιβόλως θόρυβον, ἔδραμεν, ὥθησεν ἕκαστον εἰς τὴν εἰρκτὴν του καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν.

NE

Η ΕΚ ΚΗΡΟΥ ΠΛΑΓΓΩΝ

Ἀπὸ ὁκτὼ ἡμερῶν, ὁ Κάρολος ἔμενεν ἐν τῇ κλίνῃ, πάσχων ἐκ μακρασμῶδους πυρετοῦ, διακοπτομένου ὑπὸ βιαίων ἐξάψεων, ὁμοιοζουσῶν πρὸς προσβολὰς ἐπιληψίας. Κατὰ τὰς ἐξάψεις ταύτας, ἔβαλλε πολυλάκις ὠρυγμούς, οὓς οἱ φύλακες ἤκουον μετὰ φρίκης.

Τί ἐσκέπτοντο ὁ Ἀλανσὼν καὶ ἡ βασιλομήτωρ εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγράψῃ τις. Οἱ διαλογισμοὶ τῶν ἦσαν ἀπαίσιτοι ὡς ἐλιγμοὶ ἐχιδνῶν.

Ὁ Ἑρρίκος ἦτο κεκλεισμένος ἐν τῷ κοιτῶνί του καί, ὡς αὐτὸς εἶχε συστήσει εἰς τὸν Κάρολον, εἰς οὐδένα ἐπετρέπετο νὰ τὸν ἰδῇ, οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν Μαργαρίταν. Πάντες δι' ἐπίστευον ὅτι ὑπέπεσεν εἰς μεγίστην δυσμένειαν. Ἡ Αἰκατερίνα καὶ ὁ Ἀλανσὼν ἀνέπνεον ἐλευθέρως, πιστεύοντες ὅτι ἀπωλέσθη πλέον, καὶ ὁ Ἑρρίκος ἔτρωγε καὶ ἔπινεν ἡσυχος, ἐλπίζων ὅτι ἐλθμονήθη.

Ἐν τῇ αὐλῇ οὐδεὶς ὑποπτεύετο τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας τοῦ βασιλέως. Ὁ Παρὲ καὶ ὁ Μαζίλ εἶχον διαγνώσει φλόγῳσιν τοῦ στομάχου, καὶ ἠπατῶντο μόνον ὡς πρὸς τὴν ἐπενεγκοῦσαν αὐτὴν αἰτίαν. Ὅθεν εἶχον διορίσει δίκαιαν καταπραῦντικήν, ἐπιβοηθοῦσαν τὸ ὑπὸ τοῦ Ρενέ ὑποδειχθέν φάρμακον, ὅπερ ὁ βασιλεὺς ἐλάμβανε τρεῖς τῆς ἡμέρας παρὰ τῆς τροφῆς του καὶ ὅπερ ἀπετέλει τὴν κυρίαν τροφὴν του.

Ὁ Δελαμόλ καὶ ὁ Κοκονάς ἐφυλάσσοντο αὐστηρῶς ἐν Βιγκένναις. Ἡ Μαργαρίτα καὶ ἡ δοῦκισσα τοῦ Νεβέρ δεκάκις εἶχον ἀποπειραθῇ νὰ φθάσωσιν ἄχρις αὐτῶν, ἥ νὰ ἀποστείλωσιν αὐτοῖς μικρὰν ἐπιστολὴν τοῦλάχιστον, ἀλλ' εἶχον ἀποτύχει.

Πρῶτον τινά, ὁ Κάρολος ἠσθάνθη ἐκὺτὸν ὀλίγῳ τι καλλίτερον, καὶ ἐπέτρεψεν ὅπως οἱ αὐλικοὶ του εἰσέλθωσιν εἰς τὸν κοιτῶνά του. Ὅθεν αἱ θύραι ἠνεῳχθησαν καὶ οἱ εἰσελθόντες, ἐκ τῆς ὠχρότητος τῶν παρειῶν, τοῦ κιτρίνου χρώματος τοῦ πρὶν λευκοτάτου μετώπου του, καὶ τῆς πυρετώδους φλογός, ἣν ἐξέπεμπον οἱ κοῖλοι ὀφθαλμοὶ του, ἠδυνήθησαν νὰ ἐννοήσωσιν ὁποῖαν φρικώδη καταστροφὴν ἐπῆνεγκεν εἰς τὸν νέον μονάρχην ἡ προσβολαῦσα αὐτὸν ἄγνωστος ἀσθένεια.

Ὁ βασιλικὸς κοιτῶν ἐπληρώθη αὐλικῶν, περιέργων καὶ ἐνδιαφερομένων.

Ἡ Αἰκατερίνα ὁ Ἀλανσὼν καὶ ἡ Μαργαρίτα

εἰδοποιήθησαν ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐδέχετο.

Καὶ οἱ τρεῖς μετέβησαν παρ' αὐτῷ, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον. Ἡ Αἰκατερίνα ἤρεμος, ὁ Ἀλανσὼν μειδιῶν, καὶ ἡ Μαργαρίτα καταβεβλημένη.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐκάθησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ υἱοῦ τῆς, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ βλέμμα, ὅπερ ἔρριπεν οὗτος ἐπ' αὐτῆς εἰσελθούσης.

Ὁ Ἀλανσὼν ἔμεινεν ὀρθίως παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης.

Ἡ Μαργαρίτα ἐστηρίχθη ἐφ' ἐνὸς ἐπίπλου καὶ βλέπουσα τὸ ὥχρον μέτωπον, τὸ λιπόσαρκον πρόσωπον καὶ τοὺς κοίλους ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀδελφοῦ τῆς δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἓνα στεναγμὸν καὶ ἐν δάκρυ.

Ὁ Κάρολος, ὃν οὐδὲν τῶν περὶ αὐτὸν διέφευγε, εἶδε τὸ δάκρυ ἐκεῖνο καὶ ἤκουσε τὸν στεναγμὸν ἐκεῖνον, ἐποίησε δὲ διὰ τῆς κεφαλῆς ἀδιόρατον σημεῖον εἰς τὴν Μαργαρίταν.

Τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, ὅσῳ ἀδιόρατον καὶ ἂν ὑπῆρξεν, ἐφαίδρυνε τὴν μορφήν τῆς πτωχῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας, πρὸς ἣν ὁ Ἑρρίκος δὲν εἶχε λάβει καιρὸν νὰ ὁμιλήσῃ, ἴσως δὲ καὶ δὲν ἠθέλησε.

Ἡ Μαργαρίτα ἐφοβεῖτο διὰ τὸν σύζυγόν τῆς καὶ ἔτρεμε διὰ τὸν ἐραστὴν τῆς.

Αὐτὴ δι' ἐκυτὴν οὐδὲν ἐφοβεῖτο. Ἐγνώριζε καλῶς τὸν Δελαμόλ καὶ εἴξευρεν ὅτι ἠδύνατο νὰ βασισθῇ ἐπ' αὐτοῦ.

— Ἐ! ἀγαπητέ μου υἱέ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Πῶς εἰσθε;

— Καλλίτερα, μῆτέρ μου, καλλίτερα.

— Καὶ τί λέγουν οἱ ἱατροὶ σας;

— Οἱ ἱατροὶ μου; Ἀ! εἶναι μεγάλοι

ἐπιστήμονες, μῆτέρ μου, εἶπεν ὁ Κάρολος καγχάσας, καὶ αἰσθάνομαι μεγίστην εὐχαρίστησιν, τὸ ὁμολογῶ, ἀκούων αὐτοὺς συζητοῦντας περὶ τῆς ἀσθενείας μου. Τροφέ, δός μου νὰ πῶ.

Ἡ τροφὴ ἔδωκεν εἰς τὸν Κάρολον τὸ σύνθημα ποτόν.

— Καὶ τί σὰς δίδουσιν, υἱέ μου;

— Ἐ! δέσποινα, καὶ ποῖος ἔννοεῖ γρῦ ἀπὸ τὰς συνταγὰς τῶν; ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς πῶν ἀπληστώως τὸ ποτόν.

— Ὁ ἀδελφός μου ἔχει ἀνάγκην, ἂν ἠδύνατο, νὰ ἐγερθῇ καὶ ν' ἀπολαύσῃ τὸν ὥρατον ἥλιον, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος. Τὸ κυνήγιον, τὸ ποτεῖον τόσῳ πολὺ ἀγαπᾷ, θὰ τῷ ἔκαμνε μέγα καλόν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κάρολος μετὰ μειδιάματος, οὐτινος τὴν σημασίαν ὁ δοῦξ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐννοήσῃ. Καὶ ὅμως τὸ τελευταῖον μὲ ἔβλαψε πολὺ.

Ὁ Κάρολος εἶπε τοὺς λόγους τούτους διὰ τόσῳ ἀλλοκότου ὕφους, ὥστε ἡ συνδιάλεξις, εἰς ἣν οἱ περιεστώτες δὲν εἶχον ἀνκμῖχθῇ, ἔπχυσεν. Εἶτε ἐποίησατο ἑλαφρὸν σημεῖον διὰ τῆς κεφαλῆς. Οἱ αὐλικοὶ ἐνόησαν ὅτι ἡ ἀκρόασις ἐτελείωσε, καὶ ἀπεσύρθησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

Ὁ Ἀλανσὼν ἐποίησε κίνημα ὥσει θέλων νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν ἀδελφόν του, ἀλλὰ μύχιόν τι αἰσθημα τὸν ἀνεχαίτισεν, ὑπεκλίθη δὲ καὶ ἐξῆλθε.

Ἡ Μαργαρίτα ἐρρίφη ἐπὶ τῆς λιπο-

σάρκου χειρός, ἣν ἔτεινεν αὐτῇ ὁ ἀδελφός της, ἔσφιγγεν αὐτήν, τὴν κατησπάρθη καὶ ἐξῆλθε.

— Ἀγαθὴ Μαργώ! ἐψιθύρισε ὁ Κάρολος.

Ἡ Αἰκατερίνα ἔμεινε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ υἱοῦ της Ὁ Κάρολος, εὐρεθεὶς μόνος μετ' αὐτῆς, ἀπεσύρθη πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς κλίνης, μεθ' ὅσου τρόμου ὀπισθοχωρεῖ τις βλέπων ὄφιν. Καὶ τοῦτο, διότι διδάχθεις ὑπὸ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ Ῥενέ, καὶ ἴσως κάλλιον ἔτι ἐκ τῆς ἀπομονώσεως καὶ τῶν σκέψεων του, οὐδὲ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀμφιβολίας εἶχε πλέον.

Εἰξευρε ποῦ ὤφειλε ν' ἀποδώσῃ τὸν θάνατόν του.

Ὡς ἐκ τούτου, ὅτε ἡ Αἰκατερίνα ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίνην καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν ψυχράν, ὡς τὸ βλέμμα τῆς χειρὰ αὐτῆς, ὁ βασιλεὺς ἐφρικίασε καὶ ἐφοβήθη.

Μένετε, δέσποινα; εἶπεν αὐτῇ.

— Ναί, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἔχω νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ σπουδαίων.

— Ὅμιλήσατε, δέσποινα, εἶπεν ὁ Κάρολος, ὀπισθοχωρήσας ἔτι.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, σὰς ἤκουσα πρὸ ὀλίγου βεβαιοῦντα ὅτι οἱ ἰατροὶ σὰς εἶναι μεγάλοι ἐπιστήμονες...

— Καὶ τὸ βεβαίω ἀκόμη, δέσποινα.

— Καὶ ὅμως, τί ἔκαμον, ἀφοῦ ἠσθενήσατε;

— Οὐδέν, εἶναι ἀληθές. Ἀλλ' ἂν ἤκουσθε τί εἶπον;... Τῇ ἀληθείᾳ, δέσποινα, εὐχαριστεῖται τις ἀσθενῶν, μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀκούῃ τόσῳ σοφῶς ὁμιλίας.

— Ἀλλά, υἱέ μου, θέλετε νὰ σὰς εἰπῶ καὶ τι;

— Καὶ πῶς; Λέγετε, μήτέρ μου.

— Ὑποθέτω ὅτι αὐτοὶ οἱ μεγάλοι ἐπιστήμονες δὲν ἐνόησαν τὴν ἀσθενείαν σας!

— Ἀληθῶς, δέσποινα!

— Ἰσως βλέπουσι τὰ ἀποτελέσματα ἀλλὰ διαφεύγει αὐτοῖς ἡ αἰτία.

— Δυνατόν, εἶπεν ὁ Κάρολος ἀγνοῶν ποῦ ἡ μήτηρ του προϋτίθετο νὰ καταλήξῃ.

— Ὡστε θεραπεύουσι τὰ συμπτώματα, ἀντὶ νὰ θεραπεύσωσι τὴν νόσον.

— Εἰς τὴν ψυχὴν μου! ἐπανάλαβεν ὁ Κάρολος ἐκχαλμός, πιστεύω ὅτι ἔχετε δίκαιον, μήτέρ μου.

— Ὡς ἐκ τούτου, υἱέ μου, ἐγώ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ὡς ἐνδιαφερομένη καὶ ὑπὲρ τῆς ζωῆς σας καὶ ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τοῦ Κράτους καὶ μὴ ἐπιθυμοῦσα νὰ παρατείνεται ἡ ἀσθενεία σας, ἐπειδὴ ἐπὶ τέλους δύναται νὰ προσβληθῇ καὶ τὸ ἡθικόν σας, προσεκάλεσα τοὺς σοφωτέρους...

— Ἰατροὺς, δέσποινα;

— Ὁχι, ἀλλ' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι δύνανται νὰ διαγνώσωσι καὶ τὰς ἀσθενείας τῶν σωμάτων καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν καρδιῶν.

— Ἀ! ὦραία τέχνη, δέσποινα! καὶ τὴν ὁποίαν καλῶς πράττουσι μὴ διδάσκοντες εἰς τοὺς βασιλεῖς. Καὶ κατέληξαν εἰς ἀποτέλεσμα;

— Ναί.

— Εἰς ποῖον;

— Εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἤλπιζον. Φέρω δὲ εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα τὸ φάρμακον, τὸ ὁποῖον θὰ θεραπεύσῃ καὶ τὸ σῶμά σας καὶ τὸ πνεῦμά σας.

Ὁ Κάρολος ἐφρικίασε. Ἐπίστευσεν ὅτι ἡ μήτηρ του βλέπουσα ὅτι δὲν ἀπέθνησκε ταχέως εἶχεν ἀποφασίσει νὰ τελειώσῃ ἐν γνῶσει ὅ,τι εἶχεν ἀρχίσει ἐν ἀγνοίᾳ.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ φάρμακον τοῦτο; εἶπεν ὁ Κάρολος ἐγερθεὶς ὀλίγον, στήριζόμενος ἐπὶ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ προσβλέπων τὴν μητέρα του.

— Ἐν αὐτῇ τῇ νόσῳ, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Τότε ποῦ εἶναι ἡ νόσος;

— Ἀκούσατέ με, υἱέ μου, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἠκούσατε νὰ λέγωσί ποτε ὅτι ὑπάρχουν μυστικοὶ ἐχθροὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐκδικησις φονεύει μακρόθεν τὸ θῦμα;

— Διὰ σιδήρου ἢ διὰ δηλητηρίου; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος, ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ τὴν ἀπαθῆ φυσιογνωμίαν τῆς μητρός του.

— Ὁχι, δι' ἄλλων μέσων ἀσφαλεστέρων, φοβερωτέρων ἔτι, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ἐξηγήθητε.

— Ὑιέ μου, πιστεύετε εἰς τὴν μαγείαν; ἠρώτησεν ἡ Φλωρεντίνη.

Ὁ Κάρολος κατέστειλε μειδίαμα περιφρονήσεως καὶ ἀπιστίας.

— Πολύ, εἶπε.

— Λοιπόν, εἶπε ζωηρῶς ἡ Αἰκατερίνα, ἐκεῖθεν προέρχονται ὅλα σας τὰ παθήματα. Ἐχθρὸς τις τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ὅστις δὲν ἐτόλμησε νὰ σὰς προσβάλῃ κατὰ πρόσωπον, ἐσυνωμότησεν ἐν τῇ σκιᾷ. Διηύθυνε κατὰ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος συνωμοσίαν φοβερωτέραν ἔτι, καθ' ὅσαν δὲν εἶχε συνενόχους, καὶ τῆς ὁποίας τὰ μυστηριώδη νήματα δὲν ἠδύναντο νὰ ἀνκαλυφθῶσι.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ὄχι! εἶπεν ὁ Κάρολος, ἀηδίασας τὴν τόσῃ πονηρίαν.

— Ἐνθυμήθητε, υἱέ μου, σχέδια τινα ἀποδράσεως, ἅτινα ἔμελλον νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἀτιμωρησίαν τοῦ δολοφόνου.

— Τοῦ δολοφόνου! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Τοῦ δολοφόνου, εἶπετε; Καὶ λοιπὸν ἀπεπειράθησαν νὰ με δολοφονήσωσι, μήτέρ μου;

Ἡ Αἰκατερίνα ἀνέστρεψεν ὑποκριτικῶς τοὺς ὡς τῆς γαλῆς ὀφθαλμούς της.

— Ναί, υἱέ μου. Ἰσως σεῖς ἀμφιβάλετε. Ἀλλ' ἐγὼ εἰμαι βεβαία.

— Οὐδέποτε ἀμφιβάλω, μήτέρ μου, εἰς ὅσα μοι λέγετε, ἀπήντησε μετὰ τινος πικρίας ὁ βασιλεὺς. Καὶ πῶς ἀπεπειράθησαν νὰ με φονεύσωσι; Εἶμαι περίεργος νὰ τὸ μάθω.

— Διὰ τῆς μαγείας, υἱέ μου.

— Ἐξηγήθητε, δέσποινα, εἶπεν ὁ Κάρολος ἀναλαβὼν τὸ τοῦ περκατηρητοῦ μέρος του.

— Ἄν ὁ συνωμότης, τὸν ὁποῖον ἐννοῶ καὶ τὸν ὁποῖον καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐννοεῖ ἐπίσης... ἀφοῦ διέθεσε καλῶς τὰς κανονιστοικίας του, βέβαιος πλέον περὶ τῆς ἐπιτυχίας, κατῴρηθαι ν' ἀποδράσῃ, οὐδεὶς ἴσως θὰ ἠδύναντο νὰ δια-

γνώσῃ τὴν αἰτίαν τῆς νόσου τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος. Εὐτυχῶς ὅμως, βασιλεῦ, ὁ ἀδελφός σας ἠγρύπνει ἐφ' ὑμῶν.

— Ποῖος ἀδελφός μου; εἶπεν ὁ Κάρολος.

— Ὁ Ἀλανσών.

— Ἀ! ναί! εἶναι ἀληθές. Λησμονῶ πάντοτε ὅτι ἔχω ἓνα ἀδελφόν, ἐψιθύρισε ὁ Κάρολος, γελῶν μετὰ πικρίας. Καὶ λέγετε δέσποινά;

— Ὅτι ἐκεῖνος ἀνεκάλυψεν εὐτυχῶς τὸ ὑλικὸν μέρος τῆς συνωμοσίας, εἰς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα. Ἀλλ' ἐνθ' αὐτός, ἄπειρον ἀκόμη παιδίον, ἐξήτει τὰ ἔχνη συνήθους μηχανορραφίας, τὰς ἀποδείξεις νεανικῆς παρεκτροπῆς, ἐγὼ ἐξήτουν τὰς ἀποδείξεις σπουδαιοτέρας ἔτι ἐνεργείας, διότι ἐγνώριζον ἄχρι τίνος ἡ δύνατο νὰ φθάσῃ ὁ ἔνοχος.

— Ἀλλά, μήτέρ μου, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁμιλεῖτε περὶ τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας; εἶπεν ὁ Κάρολος θέλων νὰ ἰδῇ ἄχρι τίνος ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἡ φλωρεντινὴ ἐκείνη προσποίησης.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐταπείνωσεν ὑποκριτικῶς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Διέταξα νὰ τὸν συλλάβωσι, νομίζω, καὶ νὰ τὸν κλείσωσιν εἰς Βιγκέννας διὰ τὴν παρεκτροπὴν του αὐτῇ. Ἀλλὰ μὴ ἦναι πλέον ἔνοχος ἢ ὅσον ἐγὼ ὑπέθετον;

— Αἰσθάνεσθε τὸν καταβιβρώσκοντα ὑμᾶς πυρετόν; εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Βεβαίως, δέσποινα, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος συσπᾶσας τὰς ὀφρὺς.

— Αἰσθάνεσθε τὴν καταβιβρώσκουσαν τὰ ἐντόσθιά σας φλόγα;

— Ναί, δέσποινα, εἶπεν ὁ Κάρολος ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον συνωφρούμενος.

— Καὶ ὅξεις πόρους εἰς τὴν κεφαλὴν, διερχομένους διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σας καὶ φθάνοντας εἰς τὸν ἐγκέφαλον ὡς βέλη;

— Ναί, δέσποινα, ἀ! αἰσθάνομαι πάντα ταῦτα! Πόσον καλὰ εἰξεύρετε καὶ περιγράφετε τὴν νόσον μου!

— Ἐ! τοῦτο εἶναι ἀπλούστατον, εἶπεν ἡ Φλωρεντίνη. Παρατηρήσατε...

Καὶ ἐξαγαγοῦσά τι ἐκ τοῦ μανδύου της παρουσίασεν αὐτὸ εἰς τὸν βασιλέα.

[Ἐπεται συνέχεια].

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑΠὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

Ἀπὸ τῆς ὀργῆς ὥρως τῆς ἐσπέρας μακρὰ σειρὰ ὀχημάτων καὶ ἵππων ἐχάνατο ὑπὸ τὴν πύλιν τοῦ Ἑσκι-σαράϊ (παλαιῶν ἀνακτόρων). Οἱ κῆποι τῶν ἀνακτόρων, φωτιζόμενοι διὰ βεγγαλικῶν φωτῶν, ἐδείκνυν διαβρινούσας ἀστραπηδὸν τὰς σκιάς τῶν φιλαρέσκων χανομισσῶν, φερουσῶν βελούδινα σενδάλια, περιβεβλημένας μετὰ ζωτὰ βορνιαῖα, ἅτινα ἄφινον ἐν τῇ ἀμάξῃ μετὰ τῶν πέπλων αὐτῶν. Εἰς τὰ κάτω τῆς μαρμαρίνης κλίμακος, τῆς κεκαλυμμένης μὲ τάπητας τῆς Σμύρνης, ὅπου λυγίχι πολύφωτοι ἐξ ὕαλου βενετικῶ ἐσκόρπιζον ἀφειδῶς τὰς λαμπρὸν δύναν